

udtrykke mig vidtløftigere om denne Ting end jeg har gjort, fordi jeg netop ved en saadan ny Indretnings Indførelse har troet at burde forbeholde Regjeringen en vis Frihed til at udføre Alt paa den Maade, som efter Regjeringens Skjøn er den bedste og hensigtsmæssigste for Tjenesten, saavel naar Hensyn tages til Embedsmændene, som naar Hensyn tages til Private. Jeg troer at turde bede de Herrer at være overbeviste om, at det Middel, som saaledes her er nævnt, vil blive fastholdt i saastort Omfang, som paa nogen Maade kan findes tjenligt til Opnaaelsen af det Diemed, hvori det indføres, og hvortil blandt Andet jo ogsaa hører det, at staaene Embedsmændene for al unødvendig Uleilighed.

Jeg vender mig til et andet æret Medlem, den 2den Landstingsmand for 5te Kreds (Øyenbøll), som igaar havde Ordet mod § 15, og som da fremsatte en Række af Bemærkninger, der bleve hørte af det høie Thing med Opmærksomhed. Jeg troer, at den ærede Landstingsmand i Hoveddelen af sit Foredrag noget havde tabt de Grundsætninger af Synne, der ere de ledende i Rigsdagen med Hensyn til Contoirholdslove. Det ærede Medlem optog en Bemærkning, som mere i Forbigaaende faldt fra det ærede 2det Medlem for 3de Kreds (Tobiesen), og udførte den videre, om at det var umuligt med Sikkerhed at beregne, hvor stor Udgiften til Porto i et enkelt Aar kunde blive for en Embedsmand. Han fremhævede, at den maaskee endog aldeles uforudset kunde stige til det Dobbelte, og deri mente det ærede Medlem, at der indeholdtes en afgjørende Grund imod en Bestemmelse om at optage Godtgjørelsen for Porto i det faste Contoirholdsvederlag. Denne det ærede Medlems Anskuelse er imidlertid aabenbart begrundet i, at han ikke vel har tænkt sig ind i Principerne for Bestemmelsen af Contoirholdsgodtgjørelser ved Lov. Ved Contoirholdsgodtgjørelseslovene tilsigtes det nemlig ingenlunde at give Embedsmændene Godtgjørelser, som i hvert enkelt Aar skulle udgjøre netop det Beløb, som ud-

kræves til Bestridelse af Contoirudgifterne i det Aar. Contoirholdsvederlaget bestemmes tværtimod netop efter Gjennemsnitsbeløbet af Contoirudgifterne. Det gjælder jo derhos heller ikke for bestandig, men underkastes meget mere, som det ærede Medlem vil see, naar han vil lægge Mærke til Loven af 26de Marts d. A., en Revision hvert femte Aar. Naar nu dette er saa, saa antager jeg, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at den Bemærkning, som han igaar gjorde med Hensyn til det Ustadiige i Portoudgifterne, ikke kan faae nogen afgjørende Betydning. Det Samme, som saaledes vil kunne blive Tilfældet med Portoudgifterne, vil jo ogsaa blive Tilfældet med de andre Arter af Udgifter, til hvis Dækning Contoirholdsgodtgjørelsen er bestemt. Jeg vil saaledes tillade mig at spørge det ærede Medlem, om ikke, naar vi f. Ex. tage den største og betydeligste Udgift, hvortil Contoirholdsgodtgjørelsen medgaaer, nemlig Lønningen af Contoirpersonalet, Arbejdet for en Embedsmand i et enkelt Aar kan være saaledes paa Grund af særlige Omstændigheder og navnlig formedelt Forretningernes overordentlige Mængde, at han bliver nødt til at antage en Extraarbejder mere, end der var gjort Regning paa ved hans Contoirholdsvederlags Fastsættelse. I saa Tilfælde maa jo Embedsmanden udrede en Løn, som der, som sagt, slet ikke var tænkt paa ved Contoirholdsgodtgjørelsens Fastsættelse. Eller lad os tænke os et andet Tilfælde. Naar en Embedsmand, som har leiet sig et Contoirlocale og hidtil har haft det for en bestemt Leie, siges op og maa flytte og da ikke kan finde nogen Leilighed til den samme Pris som den han havde, da hans Contoirholdsgodtgjørelse blev fastsat, maa han da ikke selv udrede den medgaaende højere Leie og vente, indtil der kommer en ny Revision af hans Contoirholdslov, med at faae sit Contoirholdsvederlag forøget? Der kan jo tænkes at indtræde endnu andre tilfældige Omstændigheder. Embedsmanden har saaledes en vis Godtgjørelse for Brændsel; men nu ind-